

Bródy László

Magányosság

*Vadászóló indája ing,
szél tépázza álmaink,
vén cimbalom minden ablak
minden szív és minden ablak,
zeng az ablak, zeng a szív,
fehér ágyam csendbe hív.
Tűzfehér hold arca mozdul,
Istenem, félek a rossztul.
Szörnyű ez a zord magány,
vér csorog a hold nyakán
és szeméből vér csorog,
megátkozott verssorok.
Istenem, úgy félek én, a
házak tetejébe néma
levágott fej fönt a hold ma,
gyertyák között égi porba,
kék erdőbe hempereg,
mint kivégzett emberek.
Kikaparom két szemem, mert
átkozott s csak halott embert
lát az éjben mindenütt,
szörnyű látvány szíven üt,
vacogok és félek ettől,
reszketek az örülettől.
Istenem, a rossztól félek,
mert a lélek, mert a lélek
nem csapong már, mint a sas,
csenkán hullt a mocsaras
poshadt vízbe, hol keményen
fűrészelik a reményem
gyenge, zsenge levelét
bolond békák, feketék.
Zeng a szív és zeng az ablak,
szeretném most az agyamnak
bezárni az ajtaját,
hogy ne lássak rajta át.
Hogy a felhős országútnak
távolába sose tudjak
visszanézni, és ne lássam
a jövőt sem tűzvarázsbán,
jó, ha ködök elfedik.
S balga szívemet pedig,
mely keserű, mint a torma,
torlaszolni akarom ma
zúlipekkel, hogy ne folyjon
belőle az érzés folyton,*

*sem bánat, sem szerelem.
Hűdeg legyen, szenttelen,
tenger fölött téli csillag.
Jaj, nekem tán sose nyílnak
csodakapúk szertelen
bujá, pompás kerteken.
Vén cimbalom minden ablak,
minden szív és minden ablak,
szalad a szél szaporán.
Sem apám már, sem anyám,
árva ákác kint a szélbe.
Döng a bakker kurta lépte,
zeng az ablak, zeng a szív,
fehér ágyam csendbe hív.
Hold néz ablakomba boltan.
Beh hitvány, rossz fiú voltam.
Pogány álmokba merültem,
templomokat elkerültem,
régii templomos idők
hóvirága most kinőtt,
hajb, apámmal barna padban
ottan ültem szakadatlan,
elragadott sárga hold,
hitetlen szél elsodort,
beh hitvány, rossz fiú voltam,
megbocsájtok lent a porban,
jó apám és jó anyám?
Ver az ostoros magány,
ver a sötét nyugtalanság
s teljesítem a parancsát.
Árnyak járnak mindenütt,
s szólnak tépett csengetyűk,
gyors ütemek hangja és e
riadt rímek csengetése
tartja lelkem egyedül,
mert hiába menekül,
hosszú rémek árnya mozdul,
Istenem, félek a rossztul,
vezekelni adj erőt
hajnal kapúja előtt,
vigyen oda kék dereglye
leborulva, énekelve
legyek csupa ima, könny,
megnyílt poros imakönyv.*

(Nyugat, 1923. 22. szám)

Komor András

Testvéremnek

(Osvát Ernőnek küldöm)

*Testvérem verđ most a dobokat
hangosan és szüntelenül
ércekre feszülő dobjaidat
verđ a dobokat s a trombiták piros
rivájában
legyen szent és hatalmas bajnal
verđ testvérem verđ a dobokat
hangosan és féktelenül
verđ a dobokat
most
szaporán pergő kézzel
s nem fáradva
sosem
a dobokat testvér és az egekbe tépjen
szádon a felszakadó bajnali kiáltás
verđ verđ verđ a dobokat testvér
most nem szerelmes ének kell és nem
a lányok
szépségét ölelő puba rím sem seelymes
szavak
mik az asszonyok fehérr vállát simogatják
most nem szerelmes ének kell
s nem
a tavaszi széllel
játsszadózó fürge dal s nem a tavaszi
kerteken
mélázó hosszú verssorok
most nem szerelmes ének kell s nem
csendes örömöket
ábrítózó imádság s nem isten lábaihoz
csüggedő fáradt sóhajok most nem
ének ami kell
s nem zengő ritmusok
boldog részegülése s nem álmatag
fuvolák
esteli vágya ó álmatag fuvolák
esti panasza ha már a csillagok sápadt fénye
tarkáll a tavakon lassúbb s illatosabb
a szél s a fűzek alatt
elbogyott szerelmeseket vigasztal a hold*

*testvérem verđ a dobokat verđ most
hangosan és nyugtalanul*

*most nem ének az ami kell de dobzó
dobok ólmos pergése dübörgő hajnali
zaj
verd verd verd a dobokat
testvérem most lázongva a hitetlenül*

*ezer lázadó dobot
verd verd s ne pihenjen a kéz
és ne fáradjon a hang sohasem
verd verd ezer dobokon verd
félrevert harangok újdt szavának
verd
visszhangnak a völgybe verd
süvítésnek a szélbe verd
egyetlen kiáltásnak az emberek ajkaira
verd verd a dobokat s ne pihenjen
a kéz
és ne sápadjon a hang sohasem
dobok és ajkak és szívek
egyetlen kiáltása most
egyetlen kiáltás ami éltet
hítt adó egyetlen kiáltás
szívek kiáltása most
mely megnyitja az eget
mely felveri az utak szomorú ködeit
mely tavaszt ölel a földre
dobok és ajkak és szívek
szent szent szent
egyetlen kiáltása most - - testvér*

*verd a dobokat s ha lankad karodban
az erő akkor is
s ha szádat véresre marta a szó
akkor is
s ha össze kell esned akkor is*

*testvérem
a dobokat verd
testvérem
a dobokat ne ereszd
verd verd szüntelenül akkor is
harca*

*testvérem e megriadt időkb
szomorúságomban testvér*

*verd a dobokat verd és a trombiták
győztes rivájában
legyen szent és hatalmas a hajnal.*

(Nyugat, 1923. 11-12. szám)

Pap Károly

Ó, erdő!

*Még városi odúmban nyögve
már most idézlek élembe, ó, Erdő,
előre kóstolom színes mézedet,
amely édesebb legyen
a város nőinek édesre festetett vérénél.*

*Nehézleptű követségben
már megérkeztek hozzám
illatosan viselő csöndjeid,
maholnap megszülik
nagyszerű magzatjaikat:
gügyögő nyugalmamat!*

*Már hallom, tisztúlva ballom
lombjaid igenlő zúgását:
ó Erdő! Űkanyám!
fogadj majd el engem
bolond, szegény, ritkavérű zsidót,
kiről hiába legyen írva,
hogy csak mostohafia lehet
a te sűrűvérű Magányodnak.*

*Mert: az én szívemen
fogott a Város fenyítő cédasága, –
akárhogy is volt eddig velem,
most úgy hiszem, ezer hittel,
hogy csak a te föltámasztó kedvedért
buktatott el a Hold
az ucca kövezetén.*

*Mert lám, már milyen fürgén
hasogatja föl víg fantáziám
a körútnak rinocéroszi aszfaltbőrét,
és ültet beléje virágokat, fákat,
ajándékul szánva, neked, ó, Erdő,
ha ingyendajkaságba veszel!*

*Légy jó, Erdő, nosza keltsd föl,
lábujjbegyre keltsd valamennyi fiad,
az én fiaim már ébren vannak,
jöjjetek el hozzám, had! találkozunk
már most számtalanszor!*

*De pózt! csak balkan, balkan
lépjetek odvas odúmba,
ó, Fák és Virágok: úgy gyűljetek
zizegő szalmazsákom köré:
a Város betegje fekszik az ágyon,
és nehogy föllüsse a nagy kődög
aranypillájú őriző szemét:
a pénzt, a pénzt!*

*Szabadíts meg engem a pénztől,
ó, Erdő, szabadíts föl
rút inaságomból,
ragadj el, ó ragadj el
engem: búsuló kentaurt!*

(Nyugat, 1925. 2. szám, Kis antológia)

NYUGAT

Főszerkesztő:
IGNOTUS

Szerkesztők:
GELLERT OSZKÁR, OSVÁT ERNŐ

IGNOTUS: Faj és művészet	BOKY GYÖRGY: Farkó (Novella)
MÁRCZALI HENRIK: Emlékszem (III. Iskolaévi)	SZÉNYI SÁNDOR: Fecs
LACZKO GÉZA: A piros kassza (Novella)	BÁRDOS ARTUR: Sáthai Napó (IV., befejező kiad.)
BERDA JÓZSEF: Fecs	SOMOGYI FERENC: Fecs

TERSANSZKY J. JENO: A magyarítás dal (Regény, VI.)

IRODALMI FIGYELŐ:
GYERGYAI ALBERT: Tótok Sopka serege: Asszony a baroszekében — KOM-
LOS ALADÁR: Karthy Frigyes könyve: Minden másképpen van — BOHÍ-
NICZKY SZÉFI: Földet érint homlokunk — ILLYÉS GYULA: Megtalált asszok

SZÍNHÁZI FIGYELŐ:
TERSANSZKY J. JENO: Mohár Ferenc Lilloma — KURTI PÁL: A windsori
víg asszonyok — SCHOPFLIN ALADÁR: Velejtésnek

KEPZŐMŰVÉSZETI FIGYELŐ:
RABINOVSKY MARIUS: Daumier

SZERKESZTŐSÉG:
és
KIADÓHIVATAL:
Budapest
VII., Ilkovecs 31
Telefon 1. 311-46
Megjelenik minden hó
10-én és 15-én
XXII. évfolyam
II. szám

FORZOMÁNYOSOK:
Csehországban
Lipsa könyvkereskedésnél
Bratislava, Vencelstr. ul. 9
Romániában
Pallas Könyv- és Irtézet, váll.
Cluj, Strada 1. Ralu A.
Jugoszláviában
Literaris lap- és könyvt. váll.
Mavo Heumann, Subotica

Előfizetés ár: negyedévre 10 pengő, 65 cseh kor., 300 lot, 100 dinár

1929 június 1

Ára 2 pengő • 12⁵⁰ cseh korona • 60 lot • 20 dinár

Gellért Oszkár
Babyloni követség

(Zsoltárok Könyve, 137.)

*Fűzfákon függtek a hegedűik,
Az Úr dalát nem énekelték,
Rabsorsuk fásultan cepelték.
Ha a templom romban,
Hogy' élhetnének dalos vigalomban
Idegen honban, Babylonban.*

*S mondták: Terólad, óh Jeruzsálem
Ha elfelejtkezem,
Felejtkezzék el magáról akkor
Én jobbkezem.*

*S mondták: Ha rád nem emlékeznek,
Bár rabsorsomnak vége sosem lesz,
Ragadjon nyelvem az én inyembez.*

*S követ, ki lelkesen hozod a hírt most
Járván ifjak közt Babylonban:
Hogy szemeik tükrén elszánt nyugalom van –
És üzenik véled:
Bár ősföldünket négyfele szelték,
Ha egy a templom, nincs aki eltép,
Csak tartsa meg kiki az ő lelkét –
És üzenik véled:
Mert otthon Sionban és itt Babylonban
A csillagos égbolt egymagason van –
És üzenik véled:
Emlékezünk és nem felejtünk,
Mi idegen honban megtartjuk a lelkünk –*

*Követ, ki lelkesen hozod a hírt most
S várod hogy érte babérral öveznek:
Hogy hegedűikön újra rezdül
A hír... Vigyázz! Még megköveznek,
Hírt-mondó nyelved kitépik tövestül,
Hírt-író jobbkezed is lemetszik válltól,
Mert hírt hoztál Sionba,
Hírt az élettől, s nem a haláltól!*

(Nyugat, 1931. 7. szám)